

ພຣະຄຳພີໄຢະເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊວເວັນທ໌ເດ ແອດເວນຕິສ ແຫ່ງລາໂອດີເຊຍ - ເລກທີສິບຫົກ

Jeff Pippenger

2025-12-22

ເລກສິບຫົກ

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະໄພລ່ວງໜ້າສຳລັບຖ້ອຍຄຳອັນຫຼວງຫຼາຍກ່ອນຈະເຂົ້າສູ່ຫົວຂໍ້ຫຼັກ.
ຂ້າພະເຈົ້າປະສົງຈະວາງແນວເສັ້ນທາງຄຳພະຍາກອນບາງປະການໄວ້ໃຫ້ເຂົ້າທຶ,
ຊຶ່ງເປັນອົງປະກອບສຳຄັນຂອງເຫດຜົນຕາມລຳດັບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັງໝາຍຈະນຳໃຊ້
ເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາພຣະທຳໄຢະເອນໂດຍກົງ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄື່ອໄດ້ກ່າວມາແລ້ວວ່າ
ຄຳພາສາເຮັບເຮີທຶຖືກແປວ່າ “ຖືກຕັດຂາດ” ໃນພຣະທຳໄຢະເອນນັ້ນ
ມີຮາກຖານຢູ່ໃນວິທີການຖວາຍບຸຊາເພື່ອຮັບຮອງພັນທະສັນຍາໃນສະໄໝຂອງອັບຣາຮາມ.

ຈົ່ງຕົນຂຶ້ນ, ພວກຂຶ້ນມາເອີຍ, ແລະຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້, ແລະຈົ່ງຄຳຄວນ, ພວກທັງຫລາຍຜູ້ດຶມເຫຼືອຂະໜົນ,
ເນື່ອງໂດຍພຣະທຳໄຢະເອນໃໝ່; ເພາະມັນໄດ້ຖືກຕັດຂາດອອກຈາກປາກຂອງພວກເຈົ້າ. Joel 1:5.

ຄຳພາສາເຮັບເຮີ “cut off” ແມ່ນ H3772, ແລະເປັນຮາກຄຳດັງເດີມທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ ‘ຕັດ (ອອກ, ລົງ ຫຼື
ໃຫ້ຂາດອອກເປັນທ່ອນໆ); ໂດຍມີຍະແລ້ວໝາຍເຖິງ ທຳລາຍ ຫຼື ຜ່ານໃຫ້ໝົດສິນ; ໂດຍສະເພາະໝາຍເຖິງ
ເຮັດພັນທະສັນຍາ (ຄື, ເຮັດພັນທະມົດ ຫຼື ຂັດກົງ, ໃນດັ່ງເດີມໂດຍການຕັດເນື້ອໜັງ ແລະ
ຢ່າງຜ່ານລະຫວ່າງຊັ້ນສ່ວນເຫຼົ່ານັ້ນ).’

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຳນິຍາມຂອງ Strong ສຳລັບຄຳວ່າ “cut off” ຮຽກມັນວ່າເປັນ “primitive root”
ໃນຄວາມໝາຍທາງໄວຍາກອນ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ການຕັດທຶກຽວໂຍງກັບພັນທະສັນຍາແລະອັບຣາຮາມ
ຊື່ອກວ່າ ແສງສະຫວ່າງຂອງພັນທະສັນຍາໄດ້ຜຸກຕິດກັບພຣະວັດຈະນະ,
ແລະແສງສະຫວ່າງນັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງອອກໄວ້ໃນຮາກປະຫວັດສາດດັ່ງເດີມຂອງມັນ. “Cut”
ໃນແງ່ຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ແມ່ນສັນຍາລັກເຊິ່ງພະຍາກອນອັນໜຶ່ງ
ທຶຕັ້ງຢູ່ເທິງຮາກດັ່ງເດີມຂອງມັນ, ແລະໃນຂະນະດຽວກັນ ມັນກໍຖືກຈຳແນກໃນທາງໄວຍາກອນວ່າເປັນ
primitive root ເຊັ່ນກັນ.

ຖ້ອຍຄຳປະກາດໃນຂໍ້ທີຫ້າ ມີໃຊ້ພຽງແຕ່ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີຂ່າວສານແຫ່ງຜົນປາຍລະດູ
ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍ “ເຫຼືອຂະໜົນໃໝ່” ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຊື່ອກວ່າ ໃນຂະນະນັ້ນແລະໃນສະຖານະການນັ້ນ
ພວກເຂົາຖືກປະຕິເສດເສຍແລ້ວຈາກການເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຄືປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຜູ້ສືບສາຍ “ຮາກເຫຼົ້າເດີມແທ້” ຂອງພວກເຂົາຍ້ອນກັບໄປເຖິງອັບຣາຮາມ.

ຊີວິດອາຍຸທຶຕາຍລົງໃນຖົນກັ່ນດານເປັນເວລາເກີນສິບປີ

ໄດ້ສືບສາຍຮາກເດີມຂອງຕົນຍ້ອນກັບໄປຫາອັບຣາຮາມ, ຊຶ່ງໝາຍເຖິງບົດາແຫ່ງຫຼາຍປະຊາຊາດ.

ຊີວິດອາຍຸທຶເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາພ້ອມກັບໄຢະເອນ

ໄດ້ສືບສາຍຮາກເດີມຂອງຕົນຍ້ອນກັບໄປຫາອັບຣາຮາມ. ຊາວຍິວຜູ້ທີ່ອອກພຣະຄຣິດໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ

ໄດ້ສືບສາຍຮາກເດີມຂອງຕົນຍ້ອນກັບໄປຫາອັບຣາຮາມ. ພວກໂປຣແຕສແຕນທຶອອກມາຈາກຍຸກມົດ

ແລະຜູ້ທີ່ຕົກໄດ້ຖືກທົດສອບ ແລະຖືກປະລະໄວ້ໃນປີ 1844

ໂດຍຖືກຂ້າມຜ່ານໄປໃນຖານະເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພຣະສັນຍາທຶພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ

ໄດ້ສືບສາຍຮາກເດີມຂອງຕົນຍ້ອນກັບໄປຫາອັບຣາຮາມ. ຂະບວນການ Millerite Philadelphian

ທຶເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທຶສຸດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໄດ້ສືບສາຍຮາກເດີມຂອງຕົນຍ້ອນກັບໄປຫາອັບຣາຮາມ.

ຂະບວນການ Millerite Laodicean ທີ່ສ້າງເຢຣ໌ໂຄຂຶ້ນໃໝ່ໃນປີ 1863

ໄດ້ສືບສາຍຮາກເດີມຂອງຕົນຍ້ອນກັບໄປຫາອັບຣາຮາມ. ຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist ແຫ່ງ Laodicean ທີ່ຖືກຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້ ໄດ້ສືບສາຍຮາກເດີມຂອງຕົນຍ້ອນກັບໄປຫາອັບຣາຮາມ. ຊີວິດອາຍຸທັງປວງເຫຼົ່ານັ້ນ ໄດ້ສຳເລັດ ຫຼືຈະສຳເລັດ ຄຳອຸປະມາເລື່ອງສວນອະງຸ່ນ.

ພວກຂີ້ເມົາໃນໂຢເຊອນຕົນຂຶ້ນມາເພື່ອພົບວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກປະຕິເສດຈາກການເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີຂ່າວສານແຫ່ງຜົນປາຍ. ດັ່ງນັ້ນ ສົງທຶກຈຶ່ງກັນຂ້າມກັບຄວາມຈິງ.

ຜູ້ທີ່ໂຢເຊອນລະບຸວ່າສວມ "ມົງກຸດແຫ່ງລັດສະໝີພາບ," ແລ້ວເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາ, ຖືກປະທັບຕາ ແລະຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນເຄຣືອງຖວາຍ.

ພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງເປັນຄັ້ງທຳອິດລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບຊົນຊາດທີ່ຖືກເລືອກ ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນດ້ວຍການ "ຕັດ" ແບບດຽວກັນ

ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໃນການຖວາຍບູຊາຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ. ການຕັດນັ້ນຄືການແຍກເຂົ້າສາລີອອກຈາກຫຍ້າລ້າງ.

ຫຍ້າລ້າງຖືກປະຕິເສດ ແລະຖືກໂຍນເຂົ້າໃນໄຟ

ແລະເຂົ້າສາລີຖືກມັດເຂົ້າຮວມກັນເປັນເຄຣືອງຖວາຍເຂົ້າສາລີຜົນທຳອິດແຫ່ງເພນເຕກອດ ແລ້ວຈຶ່ງຖືກຍົກຂຶ້ນ, "ດັ່ງໃນປຶກອ່ານງ."

ມີສິບອ່ອນທີ່ໄດ້ຍົກກະຕິຖືກຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນຕົວແທນຂອງພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາຮາມ.

ໃນປະຖົມມະການບົດ 12 ອັບຣາຮາມຖືກ "ເອີ້ນ"

ແລະໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ທ່ານເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່. ສິ່ງນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພັນທະສັນຍາ,

ແຕ່ເປັນການຊົງເອີ້ນແຫ່ງຄຳສັນຍາ. ໃນເວລານັ້ນ ຊີຂອງທ່ານແມ່ນ ອັບຣາມ,

ເພາະວ່າໜຶ່ງໃນສັນຍາລັກຂອງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຄືການປ່ຽນຊື່.

ຊີຂອງອັບຣາມຖືກປ່ຽນໃນຂັ້ນທຶສາມຂອງສີຂຶ້ນຂອງພັນທະສັນຍາ.

ເພາະເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານພຣະສັນຍາແກ່ອັບຣາຮາມ

ເນື່ອງຈາກບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະອົງທີ່ພຣະອົງຈະຊົງສາບານໂດຍອ້າງໄດ້

ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສາບານໂດຍອ້າງພຣະອົງເອງ ໂດຍກ່າວວ່າ, ແນ່ນອນເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ

ແລະຈະເພີ່ມພູມເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ແລະດັ່ງນັ້ນ

ຫຼັງຈາກທ່ານໄດ້ອິດທິນຄອຍຖ້າດ້ວຍຄວາມພາກພຽນແລ້ວ ທ່ານກໍໄດ້ຮັບພຣະສັນຍານັ້ນ.

ເພາະມະນຸດນັ້ນຍ່ອມສາບານໂດຍອ້າງຜູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ

ແລະຄຳສາບານເພື່ອຢືນຢັນກັບເປັນທີ່ສືບສຸດຂອງການໂຕ້ແຍ້ງທັງປວງສຳລັບເຂົາ. ໃນເລື່ອງນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງ

ປະສົງຈະສຳແດງໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ເປັນທາຍາດແຫ່ງພຣະສັນຍາເຫັນຢ່າງບໍ່ລົບລຽນຍິ່ງຂຶ້ນເຖິງຄວາມບໍ່ປ່ຽນແປງ

ແຫ່ງພຣະດຳລັຂອງພຣະອົງ ຈຶ່ງຊົງຮັບຮອງດ້ວຍຄຳສາບານ; ເພື່ອວ່າ ໂດຍສອງສົງທຶບປ່ຽນແປງນັ້ນ

ຊຶ່ງໃນສອງສົງທຶບນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ລົບລຽນພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕົວະ ພວກເຮົາຜູ້ໄດ້ໄປເພື່ອຫາທີ່ລືໄພ

ເພື່ອຍຶດໝັ້ນເອົາຄວາມຫວັງທີ່ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົານັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບການຊີ້ໃຈອັນແຂງແກ່ນ;

ຄວາມຫວັງນັ້ນ ພວກເຮົາມີເປັນສະມາແຫ່ງຈິດວິນຍານ ທັງໝົດຄົງແລະແນ່ນອນ

ແລະເຂົ້າໄປເຖິງພາຍໃນມ່ານນັ້ນ; ທີ່ຊຶ່ງພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ນຳໜ້າ ໄດ້ເຂົ້າໄປແທນພວກເຮົາແລ້ວ ຄື

ພຣະອົງຜູ້ຖືກສະຖາປະນາເປັນມະຫາປະໂຫຍດຕະຫຼອດໄປ ຕາມລຳດັບຂອງເມັ້ນຄີເຊເດກັກ. ຮັບຮູ 6:13-20.

ການຊົງເອີ້ນນັ້ນເປັນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ແກ່ອັບຣາມ,

ແລະພຣະອົງໄດ້ປະທານພະຍານຄົນທີ່ສອງດ້ວຍ "ຄຳສາບານ" ທີ່ຕິດຕາມມາ. "ຄຳສາບານ"

ທີ່ຕິດຕາມມານັ້ນເປັນສາມຊັ້ນ. ຫຼັງຈາກການຊົງເອີ້ນແຫ່ງພຣະສັນຍາ, ຊຶ່ງເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດ,

ຂັ້ນຕອນທີສອງ, ທຶສາມ ແລະ ທີ່ສີ່ ແມ່ນພັນທະສັນຍາສາມຊັ້ນທີ່ແທ້ຈິງ

ຊົງພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳກັບຊົນຊາດທຶຖຶກຊົງເລືອກ. ໃນປະຖົມມະການ ບົດທີ 15 ພຣະເຈົ້າຊົງ “ຕັດ” (ສະຖາປະນາ) ພັນທະສັນຍາຢ່າງເປັນທາງການ ໂດຍຜ່ານພິທີກຳອັນຊົງພະລັງ ທີ່ພຣະເຈົ້າພຽງພຣະອົງດຽວຊົງຜ່ານລະຫວ່າງສັດທຶຖຶກແບ່ງອອກເປັນສອງສ່ວນ, ຊົງສັນຍາແບບບໍ່ມີເງື່ອນໄຂວ່າຈະປະທານແຜ່ນດິນແກ່ລູກຫຼານຂອງອັບຮາຮາມ. ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາໄດ້ຖຶກນຳສະເໜີເປັນແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງແມ່ນ້ຳສອງສາຍ; ແມ່ນ້ຳແຫ່ງອີຢິບ ແລະ ແມ່ນ້ຳຢູເຟຣດີສ. ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພັນທະສັນຍາສາມຊັ້ນນີ້ ລວມເຖິງການອ້າງອີງໂດຍກົງເຖິງສັນຍະລັກທາງຄຳພະຍາກອນຂອງແມ່ນ້ຳສອງສາຍ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຜູກພັນກັບສັນຍະລັກນັ້ນ. ເມື່ອການດົນໃຈຊື່ໄປທີ່ແມ່ນ້ຳອູໄລ ແລະ ຮີດເດເກນ ວ່າເປັນເຫດການທີ່ບິດນຶກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສຳເລັດ, ແມ່ນ້ຳສອງສາຍນັ້ນກໍໄດ້ຖຶກວາງແບບໄວ້ແລ້ວໃນຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຮາຮາມ. ພາບເຫດການນັ້ນຢູ່ລະຫວ່າງແມ່ນ້ຳສອງສາຍຂອງອັບຮາຮາມ, ຊົງເມືອນຳມາຮ່ວມກັນກັບແມ່ນ້ຳສອງສາຍຂອງດານເືອນ ກໍກາຍເປັນສີ່ແມ່ນ້ຳ, ເພາະວ່າພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະຄຣິດເປັນສຸລະສຽງແຫ່ງນ້ຳຫຼາຍສາຍ.

ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບອັບຮາຮາມ ໂດຍຕັດວ່າ, “ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແຜ່ນດິນນີ້ແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳຂອງອີຢິບ ຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ ຄື ແມ່ນ້ຳຢູເຟຣດີ ຄົນເຄນີ ແລະ ຄົນເຄນີດີ ແລະ ຄົນຄັດໂມນີດີ, ແລະ ຄົນຮີດຕີ ແລະ ຄົນເບຣີດຊີ ແລະ ຄົນເຮຟາອິມ, ແລະ ຄົນອາໂມຣີ ແລະ ຄົນການາອານ ແລະ ຄົນກີຣິກາຊີ ແລະ ຄົນເຢບູດ.” ປະຖົມມະການ 15:18–21.

ແຜ່ນດິນທີ່ໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ແກ່ອັບຮາຮາມນັ້ນ ແມ່ນໂລກທັງສົມ ຊົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ຖຶກແທນດ້ວຍກະສັດສົບອົງ; ແຕ່ໃນຍຸກແຮກຂອງພັນທະສັນຍານັ້ນ ກັບໄດ້ຖຶກລະບຸໄວ້ເປັນສົບເຜົ່າ ບໍ່ແມ່ນກະສັດ. ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີ່ພັນສິພັນຈະຢູ່ໃນຄວາມຂັດແຍ້ງກັບໂລກທັງສົມ. ແລ້ວໂລກຈະເຂົ້າມາພົວພັນກັບຂະບວນການທີ່ສອບແຫ່ງການບັງຄັບໃຫ້ນະມັດສະການໃນວັນອາທິດ ໂດຍລັດຖະບານໂລກດຽວ ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງຍິງໂສເຟນສີ່ແດງເຂັ້ມໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບເຈັດ ຜູ້ຊົງປົກຄອງເໜືອກະສັດສົບອົງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນເລື່ອງຂອງອັບຮາຮາມ ສັນຍາລັກຂອງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດ ອັນເປັນຮູບຂອງສັດຮ້າຍ ຖືກສະແດງໂດຍແມ່ນ້ຳແຫ່ງອີຢິບ ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງການເມືອງຜ່າຍລັດ ແລະແມ່ນ້ຳແຫ່ງບາບີໂລນ ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງການເມືອງຜ່າຍສາສະໜາ.

ຫຼັງຈາກເຫດການເຫຼົ່ານີ້ພຣະທຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງອັບຮາຮາມໃນນິມິດ ໂດຍກ່າວວ່າ, ຢ່າຍ້ານເລື້ອຍ, ອັບຮາຮາມ: ເຮົາເປັນໄລ່ບ້ອງກັນຂອງເຈົ້າ ແລະເປັນບ່າເຫັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼືອປະມານຂອງເຈົ້າ.

ແລະ ອັບຮາຮາມໄດ້ທຽບວ່າ, ຂ້າແດ່ອົງພຣະເຈົ້າອົງອະທິປະໄຕ, ພຣະອົງຈະປະທານອັນໃດແກ່ຂ້ານ້ອຍ, ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຍັງໄປຢ່າງບໍ່ມີບຸດ, ແລະຜູ້ຈັດການເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຄືເອລີເອເຊ ຊາວດາມາເຊັກ ຜູ້ນີ້? ແລະ ອັບຮາຮາມໄດ້ທຽບວ່າ, ເບື້ອງແມ່, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທານເຊື້ອສາຍແກ່ຂ້ານ້ອຍເລື້ອຍ: ແລະ ເບື້ອງແມ່, ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເກີດໃນເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເປັນທາຍາດຂອງຂ້ານ້ອຍ. ແລະ, ເບື້ອງແມ່, ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງທ່ານ ໂດຍກ່າວວ່າ,

ຄົນນີ້ຈະບໍ່ເປັນທາຍາດຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ຜູ້ທີ່ຈະເກີດອອກມາຈາກອະວັຍວະພາຍໃນຂອງເຈົ້າເອງນັ້ນ ຈະເປັນທາຍາດຂອງເຈົ້າ. ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ນຳລາວອອກໄປພາຍນອກ ແລະກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງແຫຼ່ງນໍ້າໄປເບື້ອງຜ້າສະຫວັນບັດນີ້ ແລະນັບດວງດາວທັງຫລາຍ ຖ້າເຈົ້າສາມາດນັບມັນໄດ້.” ແລະພຣະອົງກ່າວແກ່ລາວວ່າ, “ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ.”

ແລະທ່ານໄດ້ຊືອໃນພຣະເຢໂຫວາ; ແລະພຣະອົງໄດ້ນັບສົງນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານເປັນຄວາມຊອບທຳ.
ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ,

ຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນພຣະຢາເວຜູ້ໄດ້ນຳເຈົ້າອອກມາຈາກອູຣ໌ແຫ່ງຊາວຄັນເດອານ,
ເພື່ອຈະປະທານແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ເຈົ້າເປັນມຸຣະດົກ.

ແລະທ່ານໄດ້ທຽບວ່າ, “ຂ້າແຕ່ອົງພຣະເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ໄດ້ດ້ວຍສົງໃດວ່າ
ຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮັບດິນແດນນັ້ນເປັນມຸຣະດົກ?” ແລະພຣະອົງຈຶ່ງຕອບທ່ານວ່າ,

ຈົນນຳເອົາງົວເພດແມ່ອາຍສາມປີໃຕ້ໜັງ, ແບ້ເພດແມ່ອາຍສາມປີໃຕ້ໜັງ,
ແກະເພດຜູ້ອາຍສາມປີໃຕ້ໜັງ, ນົກເຕົາໃຕ້ໜັງ, ແລະ ນົກກາບໜຸ່ມໃຕ້ໜັງ.

ແລະທ່ານໄດ້ນຳສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ມາຫາພຣະອົງ, ແລະໄດ້ຜ່າພວກມັນອອກເປັນສອງສ່ວນກາງ,
ແລະວາງແຕ່ລະຊົນໃຫຍ່ໆກັນຂ້າມກັນ; ແຕ່ນັກນັ້ນທ່ານບໍ່ໄດ້ຜ່າ.
ແລະເມື່ອຝຽງນົກລ່າເຫຼືອບົນລົງມາເທິງຊາກສັດ, ອັບຮາມກໍໄດ້ຂັບໄລ່ພວກມັນໄປ.
ແລະເມື່ອຕາເວັນກຳລັງຕົກ, ຄວາມຫຼົ່ວອັນເລິກໄດ້ຕົກມາເທິງອັບຮາມ; ແລະເບຶ້ງແມ,
ຄວາມສະຫວາດກົວແຫ່ງຄວາມມັດອັນໃຫຍ່ຫຼວງໄດ້ຕົກມາເທິງທ່ານ. ແລະພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ອັບຮາມວ່າ,

ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນແຜ່ນດິນທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງຕົນ
ແລະຈະຮັບໃຊ້ຊົນຊາດນັ້ນ; ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄົນເຊື້ອສາຍນັ້ນເປັນເວລາສິ້ນສຸດ;
ແລະເຮົາຈະພິພາກສາຊົນຊາດນັ້ນດ້ວຍ ຊົນຊາດທີ່ພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ນັ້ນ;
ແລະພາຍຫຼັງພວກເຂົາຈະອອກມາດ້ວຍຊັບສິນອັນຫຼວງຫຼາຍ.

ແລະເຈົ້າຈະໄປຫາບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າດ້ວຍສັນຕິສຸກ; ເຈົ້າຈະຖືກຝັງໃນຍາມຊະລາອັນດີ.

ແຕ່ໃນຊົ່ວຄົນຮຸ່ນທີ່ສື້ພວກເຂົາຈະກັບມາທຶນອີກ: ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຊາວອາໄມໄຮຍັງບໍ່ແຕ້ມ.

ແລະເຫດການກໍເກີດຂຶ້ນວ່າ ເມື່ອດວງອາທິດຕົກລົງ ແລະຄວາມມັດໄດ້ປົກຄຸມ ຈົ່ງເບຶ້ງເຖິດ
ມີຕົກຄວັນອັນໜັງ ແລະຄົບໄຟທົດໄໝ້ ຊຶ່ງໄດ້ຜ່ານໄປລະຫວ່າງຊົນເຫຼົ່ານັ້ນ. ປະຖົມມະການ 15:1–17.

ພຣະອົງຜູ້ຊົງຈະຊົງນຳພາໄມເຊ ແລະ ພວກລູກຫລານອີສຣາເອນ ດ້ວຍເສົາໄຟໃນຍາມຄືນ ແລະ
ເມກໃນຍາມກາງວັນ ໄດ້ສະເດັດຜ່ານລະຫວ່າງຊົນສ່ວນທີ່“ຖືກຜ່າ” ເຫຼົ່ານັ້ນ ໃນພຣະລັກສະນະເປັນເຕົາຄວັນ
ແລະ ຄົບໄຟທົດໄໝ້.

ແລະພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສະເດັດນຳໜ້າພວກເຂົາໃນເວລາກາງວັນດ້ວຍເສົາເມກ
ເພື່ອຊົງນຳພວກເຂົາໄປຕາມທາງ; ແລະໃນເວລາກາງຄືນດ້ວຍເສົາໄຟ
ເພື່ອປະທານແສງສະຫວ່າງແກ່ພວກເຂົາ; ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເດີນທາງໄດ້ທັງກາງວັນແລະກາງຄືນ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເອົາເສົາເມກໃນເວລາກາງວັນ ຫຼືເສົາໄຟໃນເວລາກາງຄືນ ອອກໄປຈາກຕ່າງໆປະຊາຊົນ.
ອົບພະຍົບ 13:21, 22.

ໂຄມໄຟທົດໄໝ້ ແລະ ເຕົາທີ່ມີຄວັນ ເປັນສົງຄ໌ເປັນແບບຢ່າງຂອງເສົາເມກ ຫຼືເສົາໄຟ ແລະ
ເປັນຕົວແທນຂອງອົງປະກອບຜ່າຍຄຳພະຍາກອນໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດ
ໃນສາມຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖາປະນາພັນທະສັນຍາກັບອັບຮາມ. ບົດນີ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳວ່າ,
“ຢ່າຢ້ານ,” ເພາະຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແມ່ນ ຈົ່ງຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງອັບຮາມ ຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຢ້ານພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຢ້ານມີສອງປະເພດ,
ເພາະມີຄົນຢູ່ສອງຈຳພວກ.

ຕ່ຳເອີ້ນເຂົ້າໄປໃນຂໍ້ຄວາມແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ອັບຮາມໄດ້ຊືອພຣະເຈົ້າ
ແລະຄວາມເຊື່ອນັ້ນຖືກນັບໃຫ້ແກ່ທ່ານເປັນຄວາມຊອບທຳ.

ທູດສະຫວັນສາມອົງສອດຄ່ອງກັນກັບພຣະກົດຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໄວ້
ຜູ້ຊົງສອນວ່າພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງໃຫ້ໂລກຮຸ້ນຮຸ້ນໃນສາມປະການຄື: ບາບ, ຄວາມຊອບທຳ,
ແລະການພິພາກສາ. ລັກສະນະເຫຼົ່ານັ້ນສອດຄ່ອງກັບທູດສະຫວັນສາມອົງ ດັ່ງນັ້ນ
ຫຼັງຈາກຄວາມຍຳເກງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ຄວາມແຫ່ງພັນທະສັນຍາແລ້ວ
ຂັ້ນຕອນທີສອງຄືຄວາມຊອບທຳຈົ່ງຖືກລະບຸຂຶ້ນ ແລະຕໍ່ມາຈົ່ງຕາມດ້ວຍການປະກາດການພິພາກສາ
ຊົງເປັນພຣະກົດປະການທີສາມຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະເປັນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.
ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພັນທະສັນຍາເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ຊົງເປັນຮູບແບບແບບຟຣັກທອນຂອງຂ່າວສານທັງສາມຢູ່ສະເໝີ.
ສາມຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ເປັນຕົວແທນຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມົດບົດທີ
14.

ຫຼັງຈາກທີ່ອັບຮາມຖືກນັບວ່າເປັນຄົນຊອບທຳ ອັນເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ
ທ່ານກໍຈັດຕັ້ງມເຄື່ອງບູຊາ ເພາະວ່າເຄື່ອງບູຊານັ້ນຖືກຈັດຕັ້ງມໄວ້ກ່ອນຂັ້ນຕອນທີສາມແຫ່ງການພິພາກສາ.
ເຄື່ອງບູຊານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເລວີໃນມາລາກບົດທີສາມ ຊົງຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນທຸງໝາຍ.
ດັ່ງທີ່ສາມລ່ວງເວລາຢ່າງລະສົບປີໃນຊີວິດຂອງໂມເຊເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ
ສຳລັບປີທຳອິດຂອງໂມເຊກໍມີຄົບທັງສາມຂັ້ນຕອນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ.

ບ່ອນທີ່ຄຳພະຍານຂອງໂມເຊເລີນຕົ້ນ ແມ່ນການທີ່ບິດາມານດາຂອງລາວຍຳເກງພຣະເຈົ້າ, (ຂັ້ນຕອນທຳອິດ),
ຕາມດ້ວຍການທົດສອບທາງການເບື້ອງເຫັນ. ຂັ້ນຕອນທີສອງປະກອບມີການທົດສອບທາງການເບື້ອງເຫັນ,
ດັ່ງທີ່ກົດຂຶ້ນໃນດານເຮອນບົດທີໜຶ່ງ, ເມື່ອດານເຮອນເລີນຍຳເກງພຣະເຈົ້າ
ແລະປະຕິເສດທີ່ຈະກຳນົດອາຫານຂອງບາບໂລນ, ແລ້ວຈົ່ງຖືກທົດສອບໂດຍອົງໃສ່ຮູບລັກສະນະທາງກາຍຂອງລາວ.
ຈາກນັ້ນ ສຳລັບດານເຮອນ ກໍມີການທົດສອບຄັ້ງທີສາມໃນອັກສາມປີຕໍ່ມາໂດຍກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ,
ຜູ້ເປັນສັນຍະລັກຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ ແລະກົດໝາຍວັນອາທິດ, ຊົງແມ່ນຂ່າວຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.

ບິດາມານດາຂອງໂມເຊຍຳເກງພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງໄດ້ນຳທ່ານໃສ່ໄວ້ໃນນາວາຢູ່ໃນນ້ຳ,
ແລະທິດາຂອງຟາໂຣກໄດ້ຖືກນຳຟາໃຫ້ເຫັນສະພາບການນັ້ນ, ແລ້ວຈົ່ງຕັດສິນໃຫ້ຊ່ວຍຊີວິດເດັກນ້ອຍນັ້ນ.
ຈຸດເລີນຕົ້ນແຫ່ງຊີວິດຂອງໂມເຊເປັນພາບປະກອບຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳໄວ້ກັບມະນຸດຊາດ,
ແລະຕໍ່ມາໂດຍຜ່ານທາງໂມເຊ, ພຣະເຈົ້າກໍຊົງໄດ້ກະທຳພັນທະສັນຍາກັບຊາດທີ່ຖືກເລືອກສັນຈາກມະນຸດຊາດ.
ພັນທະສັນຍາຂອງໂມເຊກັບມະນຸດຊາດເປັນຕົວແທນຂອງຝູງຊົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ
ແລະພັນທະສັນຍາຂອງໂມເຊກັບປະຊາຊົນທີ່ຖືກເລືອກນັ້ນຄື ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ນ.
ເຄື່ອງບູຊາທີ່ອັບຮາມຕ້ອງຖວາຍເພື່ອຮັບຮອງພັນທະສັນຍານັ້ນມີເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງໂມເຊ
ດັ່ງດຽວກັນກັບໂມເຊຜູ້ໄດ້ຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຮາມສຳເລັດລົງຫຼາຍສັດຕະວັດຕໍ່ມາ.

ເຄື່ອງບູຊານັ້ນປະກອບດ້ວຍສັດຫ້າຊະນິດທີ່ຕ່າງກັນ; ແມງງົວອາຍຸສາມປີ, ແມ່ແບ້ອາຍຸສາມປີ,
ແກະໂຕຜູ້ອາຍຸສາມປີ, ນົກເຂົາ ແລະ ນົກພິລາໜູ່ມ. ນົກທັງຫຼາຍຖືກປະໄວ້ທັງຕົວ, ແລະ ແມງງົວ, ແກະໂຕຜູ້
ແລະ ແມ່ແບ້ ຖືກ "ຜ່າ" ອອກເປັນສອງສ່ວນ.

ເຄື່ອງບູຊານີ້ເປັນແບບຢ່າງເຖິງການຍົກຂຶ້ນຊົງທຸງສັນຍານໃນວາລະສຸດທ້າຍ
ເພື່ອເປັນບົດທົດສອບທາງສາຍຕາແກ່ມະນຸດຊາດ. ໝາຍສຳຄັນທາງສາຍຕາສຳລັບທິດາຂອງຟາໂຣ ຄື
ເດັກນ້ອຍໂມເຊຢູ່ໃນຫີບ. ຫີບນັ້ນຖືກເປັນສັນຍະລັກໂດຍແບດວິນຍານຢູ່ໃນຫີບ. ຈຳນວນ "ແບດ"
ຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ເປັນໜຶ່ງໃນລັກສະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງທຸງສັນຍານຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ນ.
ເມື່ອທ່ານພິຈາລະນາເຄື່ອງບູຊາສັດທັງຫ້າ ແລະ ແບ່ງສາມຕົວນັ້ນອອກເປັນສອງສ່ວນ,
ແລ້ວເຄື່ອງບູຊາຂອງທ່ານກໍປະກອບຂຶ້ນເປັນແບດຊື່ນ, ດັ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ເປັນແບບຢ່າງໄວ້, ແລະ
ຕໍ່ມາໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນເຄື່ອງບູຊາຂອງອັບຮາມ.

ສັດທັງຫ້າມນັ້ນ ເມື່ອຖືກແບ່ງຕາມທຳພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາ ກໍເປັນຕົວແທນຂອງຈຳນວນ “ແປດ,” ແລະໂດຍການນັ້ນ ພວກມັນເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາດວງວິນຍານໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງໂລກ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບໄວ້ໂດຍດວງວິນຍານ “ແປດ” ດວງເທິງນາວາ. ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການຕັດຮອບ ຊຶ່ງເປັນຂັ້ນທີສອງໃນພັນທະສັນຍາສາມປະການຂອງ Abram ຈະຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໃນວັນທີ “ແປດ” ຫຼັງຈາກການເກີດ, ແລະພິທີນັ້ນໄດ້ຖືກແທນທຳໂດຍພິທີບັບຕີສະມາ, ຊຶ່ງເປັນແບບແຫ່ງການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ ອັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທີ “ແປດ.” ຈຳນວນ “ແປດ” ເປັນລັກສະນະອັນຕັ້ງຢູ່ແລ້ວຂອງພັນທະສັນຍາທັງຂອງໃນອາແລະຂອງໂມເຊ, ແລະພັນທະສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນເປັນແບບຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝູນສີພັນ ຜູ້ຊຶ້ງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍທຸງຊັບ, ແລະຜູ້ຊຶ້ງເປັນ “ຄົນທີແປດ” ອັນອອກມາຈາກເຈັດ.

ສັດທັງຫ້າມນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງພວກພົມມະຈາຣິທິສະຫຼາດຫ້າຄົນ, ຜູ້ຊຶ້ງຖືກເປັນແບບໄວ້ໂດຍ “ແປດ” ຄົນໃນນາວາ, ຈະຂ້າມຜ່ານຈາກໂລກເກົ່າໄປສູ່ໂລກໃໝ່—ໂດຍບໍ່ເຫັນຄວາມຕາຍ.

ເຄື່ອງຖວາຍຂອງອັບຣາມເປັນເຄື່ອງຖວາຍອັນບໍ່ລົງສຸດ, ເພາະສັດທັງໝົດໃນເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນເປັນສັດສະອາດ, ແລະໂດຍລວມແລ້ວພວກມັນເປັນຕົວແທນຂອງສັດຫຼັກທຳໃຊ້ໃນການຖວາຍບູຊາເຜົ່າໝົດ. ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດປະກອບມີພຣະບັນຊາໃຫ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ, ແລະສັດບູຊາຫຼັກຂອງການປະກອບພິທີໃນພຣະວິຫານ ທີ່ຈະຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນເມື່ອຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຣາມສຳເລັດຜົນໃນສະໄໝຂອງໂມເຊ ຖືກສະແດງໄວ້ເປັນເຄື່ອງຖວາຍແຫ່ງການນະມັດສະການ ຂະນະດຽວກັນກັບຢັງເປັນແບບລ່ວງໜ້າຂອງການເອົາ ຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃຫ້ນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງອີກດ້ວຍ.

ຂໍ້ທັສິບແປດໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ, “ໃນວັນນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳພັນທະສັນຍາກັບອັບຣາມ.” ສິ່ງນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນສາມຂັ້ນຕອນ ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມິດ ບົດທີສິບສີ່. ຂັ້ນຕອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນປະຖົມມະການ ບົດທີສິບຫ້າ ເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນພຣະນິມິດ ບົດທີສິບສີ່, ຊຶ່ງຕໍ່ມາມີທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ຖືກສະແດງເປັນແບບໂດຍຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາມ ທີ່ພົບເຫັນໃນປະຖົມມະການ ບົດທີສິບເຈັດ.

ໃນຂັ້ນຕອນທີສອງ ຊື່ຂອງ Abram ໄດ້ຖືກປ່ຽນເປັນ Abraham. Abram ໝາຍເຖິງ “ບົດາໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ,” ແລະ Abraham ໝາຍເຖິງ “ບົດາຂອງຫຼາຍປະຊາຊາດ.” ໃນການຊົງເອົາ Abram ນັ້ນ ຄຳສັນຍາເລື່ອງການກາຍເປັນຊາດໃຫຍ່ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້, ແຕ່ຄຳສັນຍານັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຢ່າງເປັນທາງການ ຈົນກວ່າຊື່ຂອງ Abram ຈະຖືກປ່ຽນ. ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງກາຍເປັນບົດາຄົນທຳອິດຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ຖືກຊົງເລືອກ. ຂັ້ນຕອນຖັດໄປໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ເມື່ອ Abraham ໄດ້ຖືກທົດສອບໃນເລື່ອງການຖວາຍ Isaac ເປັນບູຊາ, ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງໄມ້ກ້າງແຂນ, ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ—ຊຶ່ງຄືຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ຂັ້ນຕອນທີສາມຂອງພັນທະສັນຍານັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງໃນວັນທີຊາວສອງເດືອນຕຸລາ ຄ.ສ. 1844, ແລະມັນໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນປະຖົມມະການ ບົດ 22.

ໃນຂັ້ນທີສອງ ຊຶ່ງເປັນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ໃນທີຊຶ້ງຊື່ຂອງອາບຣາມໄດ້ຖືກປ່ຽນ ພິທີສຸມັດກໍໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາໃຫ້ເປັນ “ໝາຍສຳຄັນ” ຂອງປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ

ແລະຄວາມສຳພັນຂອງເຂົາກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນປະຫວັດຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທຶສອງນັ້ນ
ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການປະທັບຕາ.

ພວກເຂົາຖືກຊຸຂຶ້ນເປັນທຸງສັນຍານໃນຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ ຊຶ່ງຖືກແທນດ້ວຍກົດໝາຍວັນອາທິດ
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປະທັບຕາໃນຊ່ວງເວລາກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດເລັກນ້ອຍ
ຊຶ່ງໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການມິນເລີ ກໍຈະເປັນກ່ອນທີ່ປະຕູໄດ້ຖືກປິດໃນວັນທີ October 22, 1844.

ຫຼັກການດຽວກັນນັ້ນກໍເປັນຈິງກັບຄຳສັ່ງສາມສະບັບທີ່ອອກຈາກບາບໂລນ

ຊຶ່ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນ 2300 ປີ

ແລະໄດ້ສົ່ງເສີມເນື້ອຫາມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ພຣະວິຫານໄດ້ສຳເລັດລົງໃນຊ່ວງປະຫວັດຂອງຄຳສັ່ງສະບັບທີ່ສອງ ຫຼັງຈາກສະບັບທຳອິດ

ແຕ່ກ່ອນສະບັບທີສາມ. ຮາກຖານໄດ້ຖືກວາງລົງໃນຊ່ວງຄຳສັ່ງສະບັບທຳອິດ

ແລະຕົວອາຄານພຣະວິຫານໄດ້ສຳເລັດໃນປະຫວັດຂອງຄຳສັ່ງສະບັບທີ່ສອງ. ຄຳສັ່ງສະບັບທີສາມໃນປີ 457 ກ່ອນ
ຄ.ສ. ເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງ 2300 ປີ,

ໃນຂະນະທີ່ຕົວຄຳສັ່ງນັ້ນເອງໄດ້ຄົ້ນຄ້າອຸປະທັບປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຊາວຢິວ. ທີ່ waymark ທີສາມ

ອານາຈັກໜຶ່ງຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນ

ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການຟື້ນຄືນອຸປະທັບປະໂຫຍດໃນຄຳສັ່ງສະບັບທີສາມ

ແລະໂດຍການຍົກລູກຄຣິດຕະຈັກຜູ້ມີຊຸດຂະໜາດເປັນທຸງໝາຍໃນວັນອາທິດ law.

ພຣະຣາຊກຳນົດສະບັບທີສາມເປັນພາບແທນການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມເຂົ້າສູ່ພິທີພິເສກໃນວັນ
ທີ October 22, 1844. ເຈົ້າສາວຈັດຕຽມຕົນເອງໃຫ້ໄພ່ອ້ອມກ່ອນພິທີພິເສກ ບໍ່ແມ່ນໃນຂະນະພິທີພິເສກ.

ການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີສົມສີພັນຖືກທຳໃຫ້ສຳເລັດລົງກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດເລັກນ້ອຍ

ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ໃນຄຳພະຍາກອນໄດ້ຖືກແທນໄວ້ເປັນການທົດສອບຮູບສັດຮ້າຍ. ພວກເຮົາຖືກແຈ້ງວ່າ

ການທົດສອບຮູບສັດຮ້າຍແມ່ນການທົດສອບທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຜ່ານກ່ອນເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນຈະບົດລົງ.

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າ
ຮູບຂອງສັດຮ້າຍຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນກ່ອນທີ່ເວລາແຫ່ງການທົດສອບຈະບົດລົງ;
ເພາະວ່ານັ້ນຈະເປັນການທົດສອບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ໂດຍທີ່ພົມລືຂຶດນິລັນດອນຂອງເຂົາຈະຖືກຕັດສິນ.
ຈຸດຍືນຂອງທ່ານເປັນການປົນເປກັນຂອງຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງຈົນເກີນໄປ
ຈົນມີພຽງບ່າຄົນທີ່ຈະຖືກຫລອກລວງ.”

“ໃນພຣະນິມິດ 13 ຫົວຂໍ້ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີຢ່າງຊັດແຈ້ງ; [ພຣະນິມິດ 13:11–17, ຖືກອ້າງຄຳໄວ້].”

“ນີ້ແມ່ນການທົດສອບທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງມີກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກປະທັບຕາ.

ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ພົບຄວາມສັດຊື່ຂອງຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ

ແລະປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບວັນຊະບາໂຕທີ່ປອມແປງ, ຈະຍືນຍົງພາຍໃຕ້ທຸງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ພຣະເຈົ້າ ເຢໂຮວາ, ແລະຈະໄດ້ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່,

ຜູ້ທີ່ຍອມປ່ອຍຄວາມຈິງທີ່ມີແຫຼ່ງກຳເນີດຈາກສະຫວັນ ແລະຍອມຮັບວັນຊະບາໂຕວັນອາທິດ,

ຈະໄດ້ຮັບເຄຣືອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

ປະຕູໄດ້ປິດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844

ອັນເປັນການເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງປະຕູທີ່ປິດໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ. ຊິດສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວໄວ້ວ່າ

ການທົດສອບເລື່ອງຮູບຂອງສັດຮ້າຍເປັນການທົດສອບທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຜ່ານ “ກ່ອນ”

ເວລາແຫ່ງການປິດການທົດສອບຈະມາເຖິງ, ແລະ ນາງຍັງກ່າວອີກວ່າ

ການທົດສອບນັ້ນແມ່ນຈຸດທີ່ຊະຕາກຳນິລັນດອນຂອງພວກເຮົາຖືກຕັດສິນ. ກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ,

ເຈົ້າສາວກະກຽມຕົນໃຫ້ພ້ອມ, ແລະ ສົງຄວາມຮ້ອງໃຫ້ມີເສື້ອຜ້າງານມົງຄຸນທຸກຖືກຕ້ອງ,
ເປັນເສື້ອຜ້າທີ່ຈະຕ້ອງຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍໄພແຫ່ງການຫຼອມຊຳລະຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.
ການປະທັບຕາຖືກວາງໄວ້ກ່ອນງານມົງຄຸນ, ແລ້ວຈາກນັ້ນງານມົງຄຸນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ນາງ ໄວທ໌ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ການປະທັບຕານັ້ນ ແມ່ນການຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ທັງໃນດ້ານສະຕິບັນຍາ ແລະ
ທາງຈິດວິນຍານ. ນາງຍັງຊື່ອກີກວ່າ "ເມື່ອ" ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະທັບຕາແລ້ວ "ໃນເວລານັ້ນ"
ການສັນສະເທືອນແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງ. ການສັນສະເທືອນນັ້ນ
ແມ່ນການພິພາກສາທີ່ລົ້ມຕົ້ນຂຶ້ນໃນເຫດການແຜ່ນດິນໄຫວໃນ Revelation ບົດ 11,
ຊຶ່ງຄືກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ.

ພຣະວິຫານຂອງພວກມັນເລີ່ມໃຫ້ສຳເລັດລົງໃນເວລາແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ,
ຊຶ່ງຊື່ອກວ່າຕາປະທັບຖືກປະທັບກ່ອນຈຸດໝາຍທີ່ສາມແຫ່ງການພິພາກສາ. ໃນພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາຮາມ
ຂັ້ນທີສາມຂອງການພິພາກສາຄືອີຊາກເທິງພູໄມຣິຢາ,
ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງບ່ຳພຽງແຕ່ຂອງພຣະຄຣິດເທິງໄມ້ກ້າງແຂນເທົານັ້ນ,
ແຕ່ຍັງຂອງການຖວາຍບູຊາຂອງພວກເລວີໃນມາລາກີບົດທີສາມອີກດ້ວຍ.

ແລະພຣະອົງຈະປະທັບນັ້ງດັງຜູ້ຖະຫຼວງແລະຊຳລະເງິນໃຫ້ບໍລິສຸດ;
ແລະພຣະອົງຈະຊຳລະລູກຫຼານຂອງເລວີໃຫ້ບໍລິສຸດ, ແລະຊຳລະພວກເຂົາດັງທອງຄຳແລະເງິນ,
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະຢາເວໃນຄວາມຊອບທຳ. ແລ້ວເຄື່ອງບູຊາຂອງຢູດາ
ແລະເຢຣູຊາເລມຈະເປັນທີ່ພຣະທັຍແດ່ພຣະຢາເວ, ດັ່ງໃນວັນເກົາກ່ອນ ແລະດັ່ງໃນປັດຈຸບັນ.

ແລະເຮົາຈະເຂົ້າມາໃກ້ພວກເຈົ້າເພື່ອພິພາກສາ; ແລະເຮົາຈະເປັນພະຍານຢ່າງວ່ອງໄວຕໍ່ສູ້ພວກໝູ່,
ແລະຕໍ່ສູ້ພວກຫຼົ້ນຊູ້, ແລະຕໍ່ສູ້ພວກປະຕິຍານເທັດ,
ແລະຕໍ່ສູ້ບັນດາຜູ້ທີ່ບິບັງຄັບລູກຈ້າງໃນຄຳຈ້າງຂອງເຂົາ, ແມ່ໝ້າຍ, ແລະລູກກຳພ້າ,
ແລະຜູ້ທີ່ຜັນຄົນຕ່າງດ້ວຍອອກໄປຈາກສິດຂອງເຂົາ, ແລະບ່ຳເກງເຮົາ, ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຕັດດັງນີ້.
ມາລາກີ 3:3-5.

ຫຼັງຈາກຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດແລ້ວ, ເຄື່ອງບູຊາຈະ "ແລ້ວຈົງ" ເປັນດັ່ງໃນວັນເກົາກ່ອນ,
ແລະເຄື່ອງບູຊານັ້ນຖືກຈັດຕຽມໃນລະຫວ່າງການກະທຳຂັ້ນສຸດທ້າຍແຫ່ງການພິພາກສາ, ເພາະໃນເວລານັ້ນເອງ
ພວກເລວີຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະຖືກຈັດຕຽມເປັນເຄື່ອງບູຊາ
ຖືກນຳມາປຽບທຽບກັບຂ້າມກັບພວກພົມມະຈັນໂງ່ ຜູ້ທີ່ພຣະຄຣິດຈະເປັນ "ພະຍານຢ່າງໄວ" ຕໍ່ພວກນາງ.
"ພະຍານຢ່າງໄວ" ນັ້ນຄື "ພະຍານທີ່ສັດຊື່ຕໍ່ຄຣິດສະຕະຈັນ Laodicean," ຜູ້ຊົງໂຍນ Shebna
ອອກໄປເໝືອນລູກບານເຂົ້າໄປໃນທົ່ງໄກ, ແລະຜູ້ຊົງສຳຮອກຊາວ Laodiceans
ອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງຢ່າງຮຸນແຮງດັ່ງວັດຖຸທີ່ຖືກຍົກອອກ.
ການແຍກຂ້າວສາລະອີອອກຈາກຫຍ້າລານຈະເປັນໄປຢ່າງວ່ອງໄວ,
ເພາະການເຄື່ອນໄຫວສຸດທ້າຍເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຮ້ອນແລ້ວ.
ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຢ່າງວ່ອງໄວນັ້ນຄືພຣະອົງຜູ້ສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນໃນ Malachi ບົດ 3.

ການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງເຄື່ອງຖວາຍໃນພຣະທຳມາລາກີ "ດັ່ງໃນວັນເກົາກ່ອນ,"
ແມ່ນການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງທຸກໆໝາຍຂອງຜູ້ຫນຶ່ງແສນສີສົບສີພັນ;
ມັນແມ່ນການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງເຄື່ອງຖວາຍຂະໜົມບັງແບບໂບກສອງກ້ອນໃນເທດສະການເພັນເຕກອດ;
ມັນແມ່ນການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງເທິງເສົາໃນຖົນກັ່ນດານ; ມັນແມ່ນການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງພຣະຄຣິດເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ
ແລະມັນແມ່ນການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງ Shadrach, Meshack ແລະ Abednego
ໃນເຕົາໄຟທີ່ລຸກໂຊນພ້ອມກັບພຣະຄຣິດ ໃນຂະນະທີ່ຊາວໂລກທັງປວງປະຫລາດໃຈ ແລະພາກັນພິສະວົງ;
ມັນແມ່ນການຈັດພິມແຜນພາບປີ 1843, ແລະຈຸດປະສົງທີ່ຕັ້ງໄວ້ສຳລັບແຜນພາບປີ 1850.

ໃນຂັ້ນທຳອິດຂອງພັນທະສັນຍາຂອງອັບຮາຮາມ, ພິທີສຸນັດໄດ້ຖືກສະຖາປະນາແລະບັງຄັບໃຫ້ຖືປະຕິບັດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກາຍເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ອັບຮາຮາມ, ບໍ່ເໝືອນໂມເຊ, ໄດ້ຮັດພິທີສຸນັດໃຫ້ອີຊາກໃນທັນທີ, ດັ່ງນັ້ນເມື່ອທ່ານຍົກລາວຂຶ້ນເປັນເຄື່ອງຖວາຍໃນຂັ້ນທຳອິດ, ອີຊາກຈະເປັນຕົວແທນຂອງເຄື່ອງໝາຍນັ້ນ. ຕໍ່ມາເຄື່ອງໝາຍນັ້ນຈະຖືກແທນທີ່ໂດຍບັບຕີສະມາ, ຊຶ່ງທັງສອງຮ່ວມກັນໃຫ້ພະຍານສອງປະການແກ່ເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງໄມ້ກາງແຂນ.

“ຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຊຶ່ງຖືກປະທັບໄວ້ທີ່ໜ້າຜາກຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຫຍັງ? ມັນເປັນເຄື່ອງໝາຍອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງທຸດສະຫວັນສາມາດອ່ານໄດ້ ແຕ່ສາຍຕາຂອງມະນຸດອ່ານບໍ່ໄດ້; ເພາະທຸດຜູ້ນຳການທຳລາຍຈະຕ້ອງເຫັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການໄຖ່ນ. ຈົດໃຈອັນມີບັນຍາໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນແຫ່ງກາງແຂນແຫ່ງການຖືກຄົງທຶກລະວາຣີ ຢູ່ໃນບັນດາບຸດແລະທິດາທິພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮັບເປັນຂອງພຣະອົງ. ບາບແຫ່ງການລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຍົກອອກໄປ. ພວກເຂົາສວມເຄື່ອງນຸ່ງສຳລັບພິທີພິເສກສົມຣົດ ແລະມີຄວາມນອບນັ້ນອັນເຊື່ອຟັງ ພ້ອມທັງຊີວິດຕໍ່ພຣະບັນຍັດທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ.” Manuscript Release, number 21, 51.

ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພັນທະສັນຍາໃນ ປະຖົມມະການ ບົດ 15, ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາ 400 ປີແຫ່ງການຕົກຢູ່ໃນຄວາມເປັນທາດໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້, ແລະ ໂປໂລ ໄດ້ລະບຸຊ່ວງເວລາດຽວກັນນີ້ວ່າເປັນ 430 ປີ. ການຄຳນວນຂອງ ໂປໂລ ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຊົງເອົນຢູ່ໃນ ອົບພະຍົບ ບົດ 12, ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ນັບລວມເວລາທີ່ ອັບຮາມ ພານກຢູ່ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ. ເມື່ອພິຈາລະນາຢ່າງຖືກຕ້ອງ, 400 ປີໃນຄວາມສຳພັນກັບ 30 ປີ ເປັນສັນຍາລັກຊດໜຶ່ງທີ່ ໂປໂລ ໄດ້ສະແດງໄວ້, ແລະ 400 ປີທີ່ ອັບຮາມ ໄດ້ສະແດງໄວ້ນັ້ນເປັນອີກສັນຍາລັກຊດໜຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຊ່ວງເວລາ 400 ປີນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຫຍັງ, ແລະ ຊ່ວງເວລາ 430 ປີນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຫຍັງ?

ນັກວິຊາການທັງຫຼາຍໄດ້ສະແດງໄວ້ຢ່າງເໝາະສົມວ່າ ສີຣ໌ອັອຟສາມສິບປີນັ້ນສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງ ຊ່ວງລະສອງຮ້ອຍສິບຫ້າປີ, ໂດຍຊ່ວງທຳອິດປາດສະຈາກການຖືກຈອງຈຳແລະຄວາມເປັນທາດ, ສ່ວນຊ່ວງທີສອງແມ່ນຄວາມເປັນທາດ.

ອັບຮາຮາມໄດ້ເຂົ້າໄປໃນດິນແດນການາອານເມື່ອອາຍຸ 75 ປີ, ແລະອີຊາກໄດ້ເກີດເມື່ອອັບຮາຮາມມີອາຍຸ 100 ປີ (ຕໍ່ມາອີກ 25 ປີ). ຢາໂຄບໄດ້ເກີດເມື່ອອີຊາກມີອາຍຸ 60 ປີ, ແລະຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າໄປປະເທດເອຢິບເມື່ອລາວມີອາຍຸ 130 ປີ. ນີ້ລວມເປັນ 215 ປີໃນການາອານ ແລະ 215 ປີໃນເອຢິບ, ລວມທັງໝົດເປັນ 430 ປີ. ສຳລັບນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນ ສິ່ງນີ້ໃຫ້ຄຳພະຍານສອງປະການ, ຈາກສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາສອງຢ່າງ, ເພາະວ່າໂປໂລ, ເຊັ່ນດຽວກັບອັບຮາມ, ໄດ້ຮັບການປ່ຽນຊື່. ໂປໂລລະບຸ 430 ປີ ແລະອັບຮາມລະບຸ 400 ປີ. ການສຳເລັດເປັນລຳດັບຂັ້ນຕາມຫຼັກ “ເສີນເທິງເສີນ” ຂອງຄຳພະຍາກອນເວລາສອງປະການທີ່ສຳພັນກັນ ຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບຊ່ວງແຫ່ງພັນທະສັນຍາທຳອິດ ທີ່ນຳໄປສູ່ການສະຖາປະນາປະຊາຊົນທິພຣະເຈົ້າຊົງຄັດເລືອກ.

ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດເພື່ອຍື່ນຢັນພັນທະສັນຍາກັບຄົນເປັນອັນຫຼາຍເປັນເວລາໜຶ່ງ ອາທິດ, ອາທິດນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາສອງປະການທີ່ສຳພັນກັນ. ຄຳພະຍາກອນ 430 ປີຂອງໂປໂລສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງພາກທີເທົ່າກັນ ເຊັ່ນດຽວກັບອາທິດຂອງພຣະຄຣິດ. 215 ປີໃນການາອານ ຕາມດ້ວຍ 215 ປີໃນເອຢິບ ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງການເປັນພະຍານຂອງພຣະຄຣິດດ້ວຍພຣະອົງເອງເປັນເວລາ 1260 ວັນ, ຕາມດ້ວຍ 1260 ວັນແຫ່ງການເປັນພະຍານຂອງພຣະຄຣິດໃນຕົວບຸກຄົນຂອງສາວົກຂອງພຣະອົງ. 2520 ວັນທິພຣະຄຣິດໄດ້ຍື່ນຢັນພັນທະສັນຍານັ້ນ ຍັງເປັນຕົວແທນເຖິງເຈັດເວລາ ຊຶ່ງເປັນ “ການໂຕ້ຖຽງແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.”

ນັບແຕ່ປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງປີ 1798 ແມ່ນ 2520 ປີ, ແລະປີເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງ ຄື 1260 ປີ, ເປັນຕົວແທນຂອງລັດທິນິຍົມອາຣັບຢູ່ບໍ່ສະຖານະນະມັດສະການ ແລະພົນໄຟເປັນເວລາ 1260 ປີ, ແລ້ວຕາມມາດ້ວຍລັດທິສັນຕະປາບາຢູ່ບໍ່ສະຖານະນະມັດສະການ ແລະພົນໄຟເປັນເວລາ 1260 ປີ.

ກາງສັບປະດາຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນກາງແຂນ, ແລະກາງຂອງສັບປະດາ (538) ກໍໃຫ້ເກີດ 1260

ປີເຫຼ່າພະຍານຂອງລັດທິນິຍົມອາຣັບ ຕາມມາດ້ວຍ 1260

ປີເຫຼ່າພະຍານຂອງລັດທິນິຍົມອາຣັບຈາກສາວົກຂອງລັດທິນິຍົມອາຣັບລັດທິສັນຕະປາບາ.

ເມື່ອອານາຈັກແຫ່ງພຣະຄຣິດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບອຳນາດທຶກາງແຂນ, ນັ້ນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງປີ 538,

ເມື່ອອານາຈັກຂອງປະລະປັກແຫ່ງພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບອຳນາດ. ທຶກາງແຂນ,

ອິສະຣາເອນຕາມເນື້ອໜັງໄດ້ຖືກຜ່ານພົນໄປ ແລະອິສະຣາເອນຜ່າຍວົນຍານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. ໃນປີ 538,

ລັດທິນິຍົມອາຣັບຕາມຕົວອັກສອນໄດ້ຖືກຜ່ານພົນໄປ, ແລະລັດທິນິຍົມອາຣັບຜ່າຍວົນຍານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ຄຳພະຍາກອນຂອງອັບຮາມທີ່ວ່າສຣີອັຍປີ ກໍແມ່ນສຣີອັຍສາມສັບປີດ້ວຍ. ນີ້ແມ່ນຄຳພະຍາກອນດຽວກັນ ແຕ່ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນຍຸກສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາສອງຢ່າງ.

ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວແກ່ເວລາສອງປະການທີ່ສຳພັນກັນນັ້ນ

ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການເປັນທາດແລະການຊ່ວຍກູ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຊຶ່ງຈະສຳເລັດຜົນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານ.

ໃນຕອນທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານ

ມີຄຳພະຍາກອນເວລາຫນຶ່ງປະການທີ່ສອດຄ່ອງກັບອົກປະການຫນຶ່ງ ໃນຄວາມສຳພັນແບບວັນເທົ່າກັບປີ

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງຄຳພະຍາກອນເວລາສອງປະການ ທີ່ເນັ້ນຫນັກເລື່ອງການຊ່ວຍກູ້ແລະການເປັນທາດ.

ໃນປະຫວັດສາດຊ່ວງກາງລະຫວ່າງການເລີ່ມຕົ້ນແລະການສິ້ນສຸດຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານ

ພວກເຮົາພົບດາວເໜືອໃນການເປັນເຊື້ອແຫ່ງບາບໂລນ. ຈາກປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນ

ຊຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງການຕົກຢູ່ໃນພັນທະແລະພຣະສັນຍາເລື່ອງການປົດປ່ອຍ ຄຳພະຍາກອນທີ່ຜູ້ກະເຊີຍປະຫວັດສາດ

ແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານເຊີ້ກັບປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່

ໄໝ ຈຶ່ງຖືກນຳສະເໜີອີກມາ. ໃນພຣະທຳດາວເໜືອ ມີການຊີ້ບອກເຖິງຄຳພະຍາກອນເວລາສອງປະການ.

"ຄຳສາບານ" ຂອງ "ເຈດີເທືອ" ຂອງໄມເຊໃນເລວວີນີໂຕ ບົດ 26 ຖືກຊີ້ບອກໃນດາວເໜືອ 9/11

ພ້ອມທັງຄຳຖາມໃນຂໍ້ສັບສາມຂອງດາວເໜືອ ບົດ 8 ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ຄຳຕອບໃນຂໍ້ສັບສີ່ທີ່ຊີ້ບອກຄຳພະຍາກອນ

2300 ປີ. "ຄຳສາບານ" ນັ້ນ ຊຶ່ງຖ້າຖືກລະເມີດ ກໍເປັນ "ຄຳສາບແຊ່ງຂອງໄມເຊ" ໃນດາວເໜືອ 9:11

ເມື່ອໄດ້ຖືກປະຕິບັດໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຕໍ່ອານາຈັກພາກໃຕ້ ມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ 2300 ປີ. ການກະຈັດກະຈາຍ 2520 ທັງສອງຄັ້ງຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນຄຳຖາມຂອງຂໍ້ສັບສາມ

ແລະຄຳຕອບໃນຂໍ້ສັບສີ່ແມ່ນ 2300.

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໄມເຊ ຜູ້ເປັນອາລະຟາແຫ່ງປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ,

ແລະເຊັ່ນດຽວກັນກັບພຣະຄຣິດ

ຜູ້ເປັນໂອເມກາແຫ່ງປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ, ປະຫວັດສາດເລີ່ມຕົ້ນອັນເປັນ

ອາລະຟາຂອງອິດສະຣາເອນຍຸກໃໝ່ກໍໄດ້ລວມເອົາຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາສອງປະການທີ່ສຳພັນກັນຢ່າງແນບ

ແໜ້ນ. ປະການຫນຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການຕົກເປັນທາດແລະຄວາມເປັນຂ້າທາດ

ແລະອົກປະການຫນຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການປົດປ່ອຍ. ການແບ່ງໄລຍະ 430

ປີອອກເປັນສອງຊ່ວງທີ່ເທົ່າກັນໃນປະຫວັດສາດອາລະຟາຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງ

ໜ້າເຖິງການແບ່ງແບບຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກທຳຊ້ຳອີກໃນອາທິດທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຍືນຍັນພັນທະສັນຍາ,

ແລະໄລຍະເວລາທີ່ສຳພັນກັນແຫ່ງການພິພາກສາເນື່ອງຈາກການລະເມີດພັນທະສັນຍາ

ຊຶ່ງຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງຊ່ວງທີ່ເທົ່າກັນ, ໄດ້ສະແດງພະຍານສອງປາກ;

ວ່າປະຫວັດສາດອາລະຟາຂອງອິດສະຣາເອນຍຸກໃໝ່ຈະມີທັກຍົດທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ໄລຍະ 2520 ປີ

ແລະ 2300 ປີ ທີ່ສິ້ນສຸດພ້ອມກັນ

ເປັນພະຍານປາກທິສາມຂອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາສອງປະການທິສຳພັນກັນ

ຊຶ່ງມີຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງບົດທິຖືກແບ່ງຢ່າງເທົ່າກັນໃນກາງ.

ພະຍານສາມປະການຈະນຳພາຈິດວິນຍານໜຶ່ງໃຫ້ຄ້າດໝາຍວ່າ ເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນຄົນໃນປະຫວັດສາດໂອເມກາຂອງອົດສະຣາເອນຍຸກສະໄໝໃໝ່

ກໍຈະມີຄຳພະຍາກອນເວລາສອງປະການທິສຳພັນກັນ ແລະມີຊ່ວງເວລາໜຶ່ງທິດກືອມໂຍງຢູ່ນຳ

ຊຶ່ງຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງພາກທິດທຳກັນ ແຕ່ສິ່ງນີ້ຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້

ເພາະເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອົດສະຣາເອນຍຸກສະໄໝໃໝ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົມພຣະຫັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ

ແລະປະກາດວ່າ ເວລາຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ.

ພັນທະສັນຍາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເຂົ້າຈືຖວາຍແບບໂບກສອງກອນ

ຈາກເຄື່ອງຖວາຍຂ້າວສາວຜົນທຳອິດ. ໂຄງສ້າງແບບຄຳພະຍາກອນຂອງພະຍານສາມປະການ

ຕາມດ້ວຍພະຍານສອງປະການທິຂາດການຈຳແນກເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

ບາກົດຢູ່ໃນເຄື່ອງຖວາຍຂອງອັບຣາມ ຄື ແມ່ງົວເລດເມຍໂຕໜຶ່ງ (ທິຖືກແບ່ງອອກເທົ່າກັນ), ແມ່ແບໂຕໜຶ່ງ

(ທິຖືກແບ່ງອອກເທົ່າກັນ), ແລະແກະຜູ້ໂຕໜຶ່ງ (ທິຖືກແບ່ງອອກເທົ່າກັນ), ຕາມດ້ວຍນົກເຂົ້າ ແລະ ນົກຟຣີຣາບ.

ເຄື່ອງຖວາຍສາມຢ່າງທຳອິດລ້ວນມີສາມປັດຊະກຸດກັບສັນຍະລັກຂອງມັນ

ຊຶ່ງຊີ້ບອກວ່າມັນເປັນຕົວແທນຂອງເຄື່ອງຖວາຍສາມຢ່າງທີ່ມີເວລາແບບຄຳພະຍາກອນ.

ບ່ຽງແຕ່ເຄື່ອງຖວາຍທັງສາມຢ່າງນັ້ນລ້ວນມີເວລາແບບຄຳພະຍາກອນເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ແຕ່ລະຢ່າງຍັງມີເວລາແບບຄຳພະຍາກອນທິຖືກແບ່ງຢ່າງເທົ່າກັນອອກເປັນສອງຊ່ວງ. ສ່ວນນົກເຂົ້າເຕົ້າ

ແລະ ນົກຟຣີຣາບ ບໍ່ມີອາຍຸກຳນົດໄວ້; ພຽງແຕ່ຕ້ອງເປັນນົກອ່ອນເທົ່ານັ້ນ,

ເພາະວ່າມັນເປັນຕົວແທນຂອງຊົນຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນຊົວຄົນສຸດທ້າຍ,

ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍນົກສອງຕົວ ຫຼື ຝູງສອງຝູງ.

ຝູງສັດສອງຝູງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຝູງຊົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ,

ແຕ່ນົກສອງໂຕນັ້ນມີຄວາມໝາຍຮອງລົງມາ. ນົກເຂົ້າເປັນໜຶ່ງໃນເຄື່ອງບູຊາສຳລັບພະວິຫານ,

ແລະເມື່ອທ່ານຄົ້ນຫາການລະບຸຊະນິດຂອງນົກເຂົ້າໃນຖານະເຄື່ອງບູຊາ,

ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວມັນໝາຍເຖິງນົກກາງເຂນຊະນິດໜຶ່ງ; ໃນຂະນະທີ່ນົກເຂົ້າໃນເຄື່ອງບູຊາຂອງອັບຣາມນັ້ນ

ກຳລັງລະບຸເຖິງນົກທີ່ຍິ່ງອ່ອນຫຼຍຈົນຢັ້ງບໍ່ມີຂີ້ນ, ຫຼືຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄົນກິນຂີ້ນຂອງມັນຖືກຖອນອອກແລ້ວ.

ໃນລະດັບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້ ນົກສອງໂຕນັ້ນຄືເຂົ້າສາວີ ແລະ ຫຍ້າອ້າຍ.

ໃນວັນສຸດທ້າຍ ທຸງໝາຍຈະຖືກຍົກຂຶ້ນສູ່ຜ້າສະຫວັນດັ່ງນັ້ນ,

ແລະສິ່ງນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາດຽວກັນກັບທີ່ນົກບໍ່ສະອາດສອງຕົວກຳລັງຈະຍົກຄວາມອະທຳຂຶ້ນ

ແລະຈັດວາງນາງໄວ້ເທິງບັນລັງຂອງນາງໃນຊີນາຣ໌.

ແລ້ວທູດສະຫວັນອົງນັ້ນຜູ້ໄດ້ກຳລັງກັບຂ້າງນ້ອຍກ່ອນໄປ, ແລະກ່າວແກ່ຂ້າງນ້ອຍວ່າ,

“ຈົ່ງຍົກຕາຂອງເຈົ້າຂຶ້ນບັດນີ້, ແລະເບິ່ງວ່າ ສິ່ງທີ່ອອກໄປນັ້ນແມ່ນຫຍັງ.” ແລະຂ້າງນ້ອຍກ່າວວ່າ,

“ມັນແມ່ນຫຍັງ?” ແລະທ່ານກ່າວວ່າ, “ນີ້ແມ່ນບຸງເອຟາອັນໜຶ່ງທີ່ອອກໄປ.” ແລະທ່ານກ່າວອີກວ່າ,

“ນີ້ແມ່ນຮູບລັກຂອງເຂົ້າທັງຫຼາຍທີ່ວິເສດດົນໂລກ.” ແລະເບິ່ງແມ, ຝາຕະກົວອັນໜັກໜຶ່ງຖືກຍົກຂຶ້ນ;

ແລະນີ້ແມ່ນຍິງຄົນໜຶ່ງຜູ້ນັ່ງຢູ່ກາງບຸງເອຟາ.

ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນີ້ແມ່ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.” ແລະທ່ານໄດ້ຍືນມັນລົງໄປໃນກາງຂອງເອຟາ;

ແລະທ່ານໄດ້ວາງແຜ່ນຕະກົວໄວ້ເທິງປາກຂອງມັນ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍຍົກຕາຂຶ້ນແລະເບີ້, ແລະ, ເບີ້ເຖິງ, ມີຜູ້ຍິງສອງຄົນອອກມາ,
ແລະລົມກຢູ່ໃນປົກຂອງນາງທັງສອງ; ເພາະນາງມີປົກເໝືອນປົກນົກກະສາ:
ແລະນາງທັງສອງໄດ້ຍົກເອຟາຂຶ້ນລະຫວ່າງແຜ່ນດິນໂລກກັບຜ້າສະຫວັນ.
ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວແກ່ທູດສະຫວັນອົງທີ່ວັກກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ນາງທັງສອງຫາບເອຟານີ້ປະໃສ?
ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ເພື່ອຈະສ້າງເຮືອນໃຫມ່ໃນແຜ່ນດິນຊຸນາ;
ແລະມັນຈະຖືກສະຖາປະນາໄວ້, ແລະຖືກຕັ້ງໄວ້ທັນທີເທິງຖານຂອງມັນເອງ. ເຊກາຣີຍາ 5:5-11.

ລະບົບສັນຕະບາບາ, ຊຶ່ງຖືກແທນໄວ້ວ່າເປັນ “ຄວາມອະທຳ,” ຫຼືໂດຍໂປໂລວ່າ “ຜູ້ອະທຳນັ້ນ,”
ໄດ້ຮັບບາດແຜຮ້າຍເຖິງຕາຍຂອງມັນໃນປີ 1798, ເມື່ອກອນຕະກົວຫນຶ່ງຖືກວາງໄວ້ເທິງກະຈ່າທົນາງນັ່ງຢູ່
ຫຼັງຈາກນັ້ນ ລັດທິວິນຍານນິຍົມ ແລະ ໂປຣເຕສແຕນທິເສອິມຖອຍ ຈະຍົກນາງຂຶ້ນ ແລະ
ສ້າງເຮືອນໃຫມ່ໃນແຜ່ນດິນຊຸນາຣ໌,
ໃນເວລາດຽວກັນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດການສ້າງເຮືອນທີ່ພຣະອົງຈະຍົກຂຶ້ນເປັນທຸງໝາຍ. ໃນເຊກາຣີຍາ
ທຸງໝາຍປອມນັ້ນແມ່ນຍິງແຫ່ງຄວາມອະທຳ ແລະ ທຸງໝາຍທີ່ແທ້ຖືກແທນໄວ້ໂດຍນົກເຂົ້າ. ເມື່ອນັ້ນ
ໂລກຈະກຳລັງເລືອກລະຫວ່າງໂຣມ, ຊຶ່ງເປັນກົງຂັງຂອງນົກທຸກຊະນິດທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ໜ້າຊົງ, ຫຼືນົກເຂົ້າ,
ອັນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດຊາດ.

ແລະທ່ານໄດ້ຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງກ້າວວ່າ, “ບາບີໂລນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວ, ໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວ,
ແລະໄດ້ກາຍເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງພວກຜູ້ຮ້າຍ, ແລະເປັນທີ່ສົ່ງສູ່ຂອງວິນຍານໃສ່ໂຄກທຸກຊະນິດ,
ແລະເປັນກົງຂັງຂອງນົກທຸກຊະນິດທີ່ບໍ່ສະອາດແລະເປັນທີ່ຊົງຊົງ.” ພຣະນິມິດ 18:2

ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວເກືອບພັນກັບການສັນພຣະຊົນ ແລະ ການຟື້ນຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງວ່າ,
‘ຈົ່ງທຳລາຍພຣະວິຫານນີ້ ແລະ ໃນສາມວັນເຮົາຈະຍົກມັນຂຶ້ນອີກ.’
ສາມວັນນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເມື່ອພຣະວິຫານຖືກຍົກຂຶ້ນ,
ດັ່ງທີ່ເປັນກໍລະນີກັບໂມເຊ, ກັບພຣະຄຣິດ ແລະ ກັບພວກມົນເລໂຣທ໌. ຂໍ້ກຳນົດໃຫ້ອາບຣາມຖວາຍງົວແມ່,
ແບໂຕ້ ແລະ ແກະແກ່ອາຍສາມປີ
ເປັນຕົວແທນວ່າພາຍໃນແຕ່ລະປະຫວັດສາດພັນທະສັນຍາທັງສາມທີ່ເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນີ້,
ພຣະວິຫານແຫ່ງຫນຶ່ງຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ພຣະວິຫານແຫ່ງພັນທະສັນຍາສຸດທ້າຍຂອງຜູ້ຫນຶ່ງແສນສັກສິນສີພັນນັ້ນ
ຄືທຸງໝາຍທີ່ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນມົງກຸດສູ່ສະຫວັນ. ເພາະເຫດນີ້, ງົວແມ່, ແບໂຕ້ ແລະ ແກະແກ່
ເປັນສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດການຈຳແນກຈາກນົກທີ່ບິນຢູ່ໃນຜ້າສະຫວັນ.
ພຣະວິຫານແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍນັ້ນ ຄືເວລາທີ່ຢຣູຊາເລັມຖືກຍົກຂຶ້ນເໝືອນພູເນີນ
ແລະ ພູເຂົາທັງປວງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ລະບຸທຸກອົງປະກອບຂອງຂັ້ນຕອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂັ້ນທຳອິດໃນສາມຂັ້ນຕອນ
ຂອງອັບຣາມໄດ້ຄົບຖ້ວນເທື່ອ, ແຕ່ເທົ່າທີ່ຜ່ານມາ ທຸກອົງປະກອບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາ
ລ້ວນມີຄຸນສະໜາຢູ່ໃນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອິດສະຣາເອນແບບຕົວອັກສອນໃນສະໄໝບູຮານ
ແລະໃນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່.
ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງແລ້ວເຖິງສາມຂັ້ນຕອນຂອງທູດສະຫວັນໃນ Revelation 14
ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂັ້ນທຳອິດຂອງອັບຣາມ. ຮູບແບບແຟຣັກທັນຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມ
ຊຶ່ງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂັ້ນທຳອິດຂອງອັບຣາມ ຈະຖືກຍົກຍ້າຍຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຍິ່ງຂຶ້ນອີກ
ເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາຂັ້ນຕອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂັ້ນທີສອງແລະຂັ້ນທີສາມຂອງອັບຣາມ.

ເຄື່ອງບູຊາ “ແປດ” ຂອງອັບຣາມ
ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ມາຈາກການເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງພິທີກຳໃນພະວິຫານຂອງໂມເຊເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່
ຍັງຊັບອກແລະຍືນຍັນບົດບາດຂອງເວລາແບບຄຳພະຍາກອນໃນເລື່ອງລາວຂອງປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ
ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມັນຍືນຍັນທັງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອິດສະຣາເອນໃນຖານະເປັນປະຊາກອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກສັນ, ບໍ່ວ່າໃນຄວາມໝາຍຕາມຕົວອັກສອນ ຫຼືໃນຄວາມໝາຍຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

430 ປີຂອງໂບໂລ ເປັນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ບໍ່ອາດຖືກແຍກອອກຈາກ 400

ປີຂອງອັບຮາມໄດ້ຍິ່ງມີເຫດຜົນ. ເມື່ອນຳທັງສອງມາວາງຊ້ອນທັບກັນ

ພວກມັນຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນຊ່ວງເວລາສາມສິບປີຕິດຕາມດ້ວຍສື່ອ້ອຍປີ.

ນີ້ແມ່ນຈຸດທີ່ພວກເຮົາຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາເດີມແມ່ນພຣະວັດຈະນະຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ສຳລັບວັນສຸດທ້າຍ, ແລະຈະສຳເລັດຢ່າງແນ່ນອນພຽງກັບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມພົ້ນາດຮ້າງຂອງ San
Francisco.” ຈົດໝາຍ 154, ວັນທີ 26 ພຶດສະພາ, 1906.